

ஒரு பேப்பர்

ORU PAPER

FRIDAY, MARCH 21, 2008, ISSUE 90

வன்முறைக்கு கிடைத்த அரச அங்கீகாரம்

விடுதலைப் போராட்ட இயக்கங்களை, அவை வன்முறைகளில் ஈடுபடுகின்றன எனக் குற்றஞ்சாட்டி, அப்போராட்டங்களில் உள்ள நியாயத்தன்மையை சர்வதேச உலகம் ஏற்றுக் கொள்ள மறுக்கிறது. வன்முறையினால் ஏற்படும் மனித அவலங்களை கருத்திற்கொண்டு ஆயுதப் போராட்டங்கள் நாகரீக உலகினால் வெறுக்கப்படுகிறது. இதன் அடிப்படையில் விடுதலைப் போராட்ட இயக்கங்கள் பயங்கரவாத அமைப்புகளாக பட்டியலிடப்பட்டுள்ளன. வன்முறையை கைவிட்டு சனநாயக வழிமுறைகளை கடைப்பிடிக்குமாறு அவற்றின் மீது பல்வேறு அழுத்தங்கள் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன.

வன்முறையை காரணங்காட்டியே, ஈழத்தமிழ் மக்களின் விடுதலைப் போராட்டத்தையும், அதனை முன்னெடுத்துவரும் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தையும் சர்வதேச உலகம் ஏற்றுக்கொள்ள மறுக்கிறது. ஈழத்தமிழர் மீது சிங்கள ஆட்சியாளர்கள் வன்முறையை கட்டவிழ்த்து விடுகின்றபோதும், அங்கு தமிழ்மக்களின் மனிதவுரிமைகள் மீறப்பட்டு வருகின்றபோதும், அது ஒரு இறைமை கொண்ட அரசாங்கம் பயங்கரவாதத்தை முறியடிக்க மேற்கொள்ளும் நடவடிக்கையாக நியாயப்படுத்தப்பட்டு வருகிறது.

ஆனால் கொலை, கொள்ளை, ஆட்கடத்தல், பாலியல் பலாத்காரம் என எல்லா விதமான வன்முறைகளையும் புரிந்துவரும் ஆயுதக் குழுவான 'பிள்ளையான்' குழுவுடன் சிறிலங்காவின் ஆழும் கட்சி இணைந்திருப்பது எந்த விதத்திலும் நியாயப்படுத்த முடியாதது.

அனைத்துலக மனிதவுரிமை அமைப்புகளினால் ஆதரங்களுடன் குற்றம் சுமத்தப்பட்டுள்ள ஒரு வன்முறை குழுவுடன் சிறிலங்கா அரசாங்கத்திற்கு உள்ள நெருங்கிய தொடர்பு இப்போது வெட்ட வெளிச்சமாகத் தெரிகிறது. இனி கொலையாளிகளைத் தேடி அதிகம் அலையவேண்டாம். சிறிலங்கா சனாதிபதி மாளிகையே அவர்களுக்கு சரணாலயமாக இருக்கிறது.

ஆயுதபலத்தால் மக்களையும், இதர அரசியற் கட்சிகளையும் மிரட்டி, தேர்தலில் வெற்றி பெற்றதன் மூலம் அவர்கள் ஐனநாயக வழிமுறைக்கு வந்துவிட்டார்கள் என யாரும் முட்டாள்தனமான அர்த்தம் கற்பிக்க முடியாது. ஏற்கனவே ஆயுதங்களை கைவிட்டு சனநாயக வழிக்கு வந்தவர்கள் என வெளிப்படையாக சொல்லிவரும் ஈபிடிபி குழுவினர் கூட இன்னமும் கொலைகளை புரிந்துவருகிறார்கள்.

சட்டத்திற்கு புறம்பான வன்முறையை அங்கீகரித்து, அவர்களுடன் கரங்கோர்த்துள்ளதன் மூலம், சிறிலங்கா அரசாங்கம் தனது ஆழுமைக்கு உட்பட்ட மக்களைக் காக்கும் பொறுப்பிலிருந்து விலகிவிட்டது. இந்தப் புதிய சூழல், தீவில் இரத்தக் களியை நிரந்தரமாக்கிவிடும் அபாயத்தை தோற்றுவித்துள்ளது.

ஒரு பேப்பர்

வணக்கம்!

கனடாக்காரர் ஒரு பேப்பர் ருக்கு ஆக்கங்களை அனுப்பிறது குறைஞ்சிட்டுது எண்டு போன பேப்பரினை எழுதினதாலேயே

என்னவோ, இந்தமுறை ரொறன்றோவிலிருந்தே ஒரு பேப்பர் காரர்கள் காரிகளினர் ஒப்பாரியை எழுத வேண்டியதாய் போயிட்டுது (ஏன் அபசகுனமாய் ஒப்பாரி எண்டு தொடங்கிறியள் நினைக்கிறவை அதை பூபாளம் எண்டு அல்லது விரும்பின மாதிரி மாத்தி வாசியுங்கோ). சுமமா சொல்லக்கூடாது சுத்திவர சினோவை பாத்துக் கொண்டு ரீம் ஹோட்டன் கோப்பியை குடிச்சுக் கொண்டு எழுதிற்று நல்லாய்தான் இருக்கு.

இஞ்ச வற இரண்டு ட்சின் பேப்பருகளுக்கிள்ளை ஒரு பேப்பர் ரையும் நீங்கள் தேடி எடுக்கிறதாய் தமிழ் கடைக்காரர் சொல்லக்கை இந்த குளிர்க்கையும் எங்களுக்கு வோர்ம் ஆய் இருக்குது. கனடாவிலை ஒரு பேப்பர் பிந்தி பிந்தி வருகிறது எண்ட குற்றச் சாட்டுக்களை உரியவர்களின் கவனத்தில்கொண்டு வந்துள்ளோம். இனி மாதத்தின் முதல் வெள்ளியும் முண்டாம் வெள்ளியும் தப்பாமல் வரும் குறிச்சுக் கொள்ளுங்கோ.

அது போல பேப்பர் முழுக்க ஊர் வாசமில்லை ஐரோப்பிய வாசம்தான் மணக்குது எண்ட உங்கட புறணியும் எங்களுக்கு விளங்குது.

ஆனால் அதுக்கு நீங்கள்தான் உதவி செய்யோணும். நெடுகச் சொல்லிற விசயம்தான் திரும்பவும் சொல்லிறம்.. ஒரு பேப்பர் ரில் எழுதுவதற்கு எந்த மேதாவிலாசமோ, முன் அனுபவமோ தேவையில்லை. ஊடகத்துறையில் அல்லது எழுத்துத்துறையில் நீண்ட கால அனுபவமிருந்தால் .. நீங்கள் எழுதிற்று எங்களுக்கு விளங்காமல் உங்கட ஆக்கங்களை நாங்கள் பிரசுரிக்காமல் விட சந்தர்ப்பம் இருக்குது எண்ட விசயத்தையும் முன்னமே சொல்லி வைக்கிறம்.

ஒரு பேப்பர் ரின் பத்தி எழுத்தாளர்களில் பெரும்பகுதியினர் எமது பணிமனை களிலிருந்து செயற்படுவதில்லை. சிலபேரை நாங்கள் கண்ணாலையே கண்டதில்லை. ஆகவே அவர்களுடன் தொடர்பு கொள்ளிற தற்கு நீங்கள் விரும்பினால் உங்களது தொடர்பு விபரங்களையும் எது விடயமாக தொடர்புகொள்ள விரும்பிறியள் எண்டதையும் எங்கட பணிமனையில் உள்ளவைக்கு சொல்லுங்கோ. நாங்கள் உங்கடை மெசேஜை உரியவைக்கு சேர்ப்பிப்பம். அதை விட்டுட்டு எங்களுக்கு போன் பண்ணி ஆளைக் கொண்டா எண்டால் நாங்கள் எங்கை போறது?

பொதுவான விநியோகம் இல்லாத இடங்களில் உள்ள தமிழ் உணர்வுள்ளவைக்கு ஒரு பேப்பர் ரை சேர்ப்பிக்கிறதற்காக, கண்டங்கள் கடந்து, களமோ, தடுப்பு முகாமோ என்று பாராமல் எங்கள் வசதிக்கு உட்பட்ட அளவுக்கு, பேப்பரை அனுப்பி வருகிறம். யாராவது விடுபட்டிருந்தால் சொல்லுங்கோ. அவையள் அலாஸ்காவில் இருந்தாலும் சரி பூசாவில் (அங்கே உள்ளே கொண்டு போக விடுவினமோ?) இருந்தாலும் சரி நாங்கள் அனுப்பி வைப்பம்.

எங்கட வழமையான ரீன் பேப்பர் எழுத்தாளர்கள் சிலர், எக்சாம் பீவரிலும், கோர்ஸ் வேர்க் சுமையிலும் நொந்து நூலாய் (?) போய் இருக்கினம். அதாவை அவையள் இப்ப எழுதிற்று குறைஞ்சிட்டிது. புதுமுக்கங்களை அறிமுகம் செய்ய வேண்டியிருக்குது. உங்களுக்கு தெரிஞ்ச பெடி பெட்டையள் இருந்தால் சொல்லுங்கோ. ஏன் நீங்களே எழுதக்கூடாது? (நீங்களும் ரீன்தானே? மனதளவிலாவது)

மீண்டும் சந்திப்போம்

ஒரு பேப்பர் காரர்கள்+காரிகள்

EDITORIAL

Little Men Do Not Learn From History

The anti-Tamil war in Sri Lanka continues in multiple fronts. In the Tamil East this war has taken a virulent pseudo-democratic form. Last week a phoney election for non viable local institutions was conducted by the occupying military force of the Government of Sri Lanka (GOSL). Unsurprisingly armed pro government Tamil paramilitary operatives won the majority of the contested local council seats. They were paraded as "democratic" representatives of the local Tamils to the international community by the GOSL.

A delegation of senior officials from the European Union (EU) who visited Sri Lanka last week described this election as peaceful and welcomed it as a step "taken towards a politically sustainable devolution plan".

For these senior EU officials this election and paramilitary politics may be new and exciting democratic concepts but for us the Tamils these are not. This is because our painful blood soaked history towards independence is peppered with these phoney elections and "democratic" paramilitary politics.

We were shown much better organised, politically sophisticated and ruthless elections and "democratic" paramilitary politics in our homeland in the late eighties by the largest democracy of the World,

the Republic of India.

We all know what happened to that exercise of duplicity by the then Indian Administration. When the occupying Indian Army left the shores of our home in 1990 the steps of the previous generation of paramilitaries crumbled beneath their feet, the stones ever more cracked the sand ever finer.

There is no doubt in our minds the same will happen very soon to the current generation of paramilitary operatives.

In the mean time labelling this duplicity as democracy and freedom for Tamils continues among the Sinhalese and it is being successfully sold to the international community.

For us the Tamils this is just another form of the GOSL's anti-Tamil war.

History and Ideology of War

Thus this history of war in its various forms continues in our Homeland. And the objective is always the same: a grand colonial project for a 'Sinhalese breathing space'.

This history of war is not just that of Tamils' suffering and Sinhalese aggression; it is also the history of its ideology, the history of the fictions

the Sinhalese polity fabricates in order to justify its colonial project. These fictions do have a history: one can trace their career from birth to maturity, their shifts from the margin to the centre and vice versa, their rise and fall among definite segments of the Sinhalese polity and media.

You can hear the Sinhalese explain away their war by resorting to the rejection of the "one sided" peace talks of 2002-2006. Also the notion that "Tamils want to throw us all into the sea" can boast a continuous career from the Mahavamsa ("in every generation they rise against us to destroy us") up to the current political use of the bombings in the South as an anti Tamil war cry.

A large section of Sinhalese really believes the military occupation of the Tamil East is over. The Tamils there are now free to run their lives as they like, and the Sri Lankan armed forces are ensuring security they sincerely believe. They envisage a similar scenario being realised in the Tamil North.

This fiction has become popular since the withdrawal of the Tamil Tiger combat units from the Tamil East last summer. In fact, this fiction represents a deep desire to deny: since the informed Sinhalese know that the East is under a military occupation and this occupation cannot go together with democracy and justice.

On a deeper level, many Sinhalese liberals believe Tamils cannot go together with a democratic culture and modernity, so denying their existence, both virtually and actually, by locking the undesired neighbours behind a huge military wall and forgetting all about them sounds like a pretty good solution.

War in Vanni

In the meantime GOSL's aggressive military campaign continues in the North. GOSL continue to say that it is trying to liberate the North so they could have the "same" as the East.

After withdrawing from the Peace Talks GOSL has imposed a total siege on the Vanni: a quarter of a million Tamils are locked up there and have no access to the sea (Sri Lankan Navy has control over this) and all the land crossings are under GOSL control i.e. practically closed most of the time. Since the end of peace talks the GOSL has been imposing an economic siege on Vanni.

The international community too has been taking part in this siege by severing the ties with the local Non Governmental Organisations.

GOSL's "security system" – the Occupation incarnated – is the one who decides whether Tamils will have flour, medicines, and any other goods, how much, and when.

While this economic and physical siege is being imposed by air, sea, and land, and while Vanni is daily bombarded by missiles, artillery, and naval fire, "centre-left" Sinhalese can say things like "we are liberating the Vanni". The Tamils soon could use this freedom to finally rebuild their lives, to build houses for refugees, to encourage investments, and to create jobs and thus "Tamils could finally live like Sri Lankans" (quoted from a letter to a Colombo news paper) they say.

Reality

In reality the situation in the "liberated and democratic" Tamil East is not so very different from the warring Vanni. The people there are locked in smaller cages than in the Vanni, but the siege is less hermetic.

While the Eastern Tamils are locked behind walls, with a satanic system of roadblocks and permits, and sliced by roads for Sinhalese only and by Sinhalese settlements, harassed day and night by army incursions into their villages, houses, and bedrooms, many Sinhalese and the international community believe the occupation is now retreating, and its end is just a matter of time, or rather of semantics.

Alas, colonialism does not disappear by being denied; in fact, the GOSL occupation is at its peak, worse than ever before.